

Henri

*M*inä hyppään.
Pudotusta kestää vain muutamia sekunteja, kuulen vielä autojen moottorit yläpuoleltani Hammersmithin sillalta, on ruuhka-aika, haistan kaupungin, kalpenevan kevään, kasteen lehdillä. Iskeydyn veteen, kylmä vesi loiskahtaa pääni yli. Minä uin, kovempaa, uin laskuvesivirran mukana. Meri, viidenkymmenen kilometrin päässä täältä, imee jokea puoleensa. Ruumiini muistaa vielä miltä vuoroveden imu tuntuu, kuin en olisi jättänyt merta koskaan, vaikka viimeksi olen uinut Atlantissa kaksikymmentäviisi vuotta sitten.

Sitten tavoitan tytön.

Joki kiskoo lasta mukanaan, se haluaa hänet, se haluaa hajottaa hänen ruumiinsa osiin, seuloa toivon pois hänen pelostaan, repii hymyn hänen huuliltaan, tulevaisuuden hänen elämästään.

Tyttö uppoaa savisen ruskeaan veteen.

Sukellan, kiskon häntä hiuksista lähemmäs. Saan otteen laihasta, liukkaasta käsivarresta. Tiukennan otettani, vedän ponnistuksesta henkeä ja nielaisen vahingossa vettä, se on suolaista ja jääkylmää.

Thames kietoo minut syleilynsä.

Kasvot ja niissä talvisen meren hailakat silmät lipuvat minua kohti. Toisella kädellään tyttö nipistää nenäänsä kiinni ikään kuin olisi vain hypännyt altaan reunalta haaleaan klooriveteen. Tosiasiassa hän putosi laivasta, Thamesin joki-laivasta, joka kuljettaa turisteja London Eyn, Big Beniä vastapäätä kohoavan maailmanpyörän luota Greenwichiin ja takaisin. Tyttö seisoj kaiteella, hän oli kiivennyt toiseksi ylimmälle pienalle ja paistatteli kasvojaan toukokuun aurin-gossa. Kun aalto heilautti laivaa, tyttö keikahti kaiteen yli. Hän ei huutanut. Hänen katseessaan oli pelkkää rajatonta uteliaisuutta.

Me näimme hänen putoavan: Hammersmithin sillalla suuteleva pari, pummi virittyneessä smokissaan sekä minä. Pummi nousi ”työpaikaltaan” pahvinpalaselta auringon-läikältä riippusillan vihreän kaiteen pielestä.

Pummi mutisi: ”Voi hyvä luoja”, pariskunta naulitsi katseensa minuun. Kaikki kolme seisoivat hievahtamatta paikoillaan. He vain katsoivat minua.

Siispä minä kiipesin vihreän takorautaisen sillankaiteen yli ja odotin, kunnes pieni ihmismytty ilmestyi alapuolelleni.

Ja hyppäsin.

Nyt tyttö katsoo minua silmissään niin suurta luottamusta ja toivoa, ettei minun kaltaiseni mies sitä ansaitse. Että hänen pitikin osua juuri minun kohdalleni.

Nostan liukasta, hintelää ruumista ylemmäs. Lapsen jalat potkivat minua, päätäni, suutani.

Nielen vettä, hengitän vettä.

Siitä huolimatta pakotan itseni kevyeksi, nousen pintaan, ja maailma on jälleen täynnä ääntä, toukokuun tuuli on leppeä

märillä kasvoillani, aallot roiskivat vaahtoa silmiini. Käännyin kellumaan selälleni, ja veden levottomassa kehossa nostan tytön rinnalleni niin että hän voi hengittää ja nähdä sinisen taivaan. Niin me ajelehdimme Thamesia alavirtaan, tiilisten julkisivujen ja rannan liejussa makaavien puuveneiden ohi.

Tyttö haukkoo henkeään, hän yskii. Hän on ehkä neljä- tai viisivuotias, minulla ei ole kokemusta lapsista, ei edes omasta lapsestani. Samuelista. Samista.

Hän on kolmentoista ja odottaa minua.

Hän on odottanut minua aina. Enkä ole koskaan tullut.

Alan hyräillä. *La Mer*, suuri, majesteettinen laulu meren kauneudesta. Mieleeni tulee katkelmia ranskankielisistä sanoista, vaikka olen käyttänyt synnyinmaani kieltä viimeksi kahdeksantoistavuotiaana. Mutta nyt se palaa takaisin.

Laulan ja tunnen tytön sydämen rauhoittuvan vähitellen, tunnen hänen pienten keuhkojensa uurastavan, tunnen hänen luottamuksensa veden ja pelon hunnun läpi. Pitelen hänestä kiinni ja uin selälläni, yhdellä kädellä, kohti rantaa ja pientä laituria. Vaatteeni ovat raskaat vedestä. Liikuttelen jalkojani kuin sammakko ja kättäni kuin yksikätkäinen rosvo.

”Kyllä me tästä selviämme”, kuiskaen. Kuulen päässäni Eddien vastauksen selvästi kuin hän puhuisi suoraan korvaani: ”Henri, sinä olet huono valehtelija. Se on sinun suurimpia vahvuuksiasi.”

Eddie on parasta, mitä minulle ei ole tapahtunut.

Olkapäätäni töytäisee laiturin ponttonia. Vähän matkan päässä on tikkaat.

Tartun tyttöä vyötäisiltä ja nostan häntä.

Työnnän häntä pienistä jaloista ylös, ylemmäs, lapsi saa otteen jostain, hänen jalkansa irtoavat käsistäni.

Seuraan perässä, kiipeän ylös joesta, otan syliini uupuneen lapsen, joka yhä taistelee urheasti itkua vastaan, ja kannan hänet keltaisten, punaisten ja harmaiden tiilitalojen ohi takaisin Hammersmithin sillalle. Tyttö on kietonut kätensä kaulaani ja kätkee kasvonsa olkapäästäni vasten. Hän on aivan kevyt mutta alkaa tuntua yhä painavammalta, kun kävelen eteenpäin ja ajattelen, että minun on nyt todellakin pidettävä kiirettä, jotta ehdin Samin luo. Minun on mentävä hänen luokseen. Minun täytyy. Poikani odottaa minua koululla.

Pariskunta seisoo yhä sillalla kiinni toisissaan. Nainen katsoo minua juopunut kiilto suurissa silmissään, hän muistuttaa Amy Winehousea kajaalrajuksineen ja ampiaispesäkampauksineen. Mies toistelee: ”Ei voi olla totta, kaveri, ei voi olla totta, sinä onnistuit, ei voi olla totta.” Hän kohottaa kännykkäänsä.

”Soititko apuakin, vai kuvasitko vain?” ärähdän hänelle.

Lasken tytön maahan. Hän ei halua päästää irti, hän takertuu kaulaani, hänen pikku kätensä harovat märkää tukkaani, luisuvat alas.

Yhtäkkiä heikotus iskee, ja menetän tasapainoni. Jalkani eivät pysy enää aloillaan, vaan horjahdan ajoradan puolelle.

Tyttö kirkaisee.

Äkkiä aivan olkapääni tuntumaan ilmestyy jokin iso ja lämmin. Näen vääristyneet kasvot lasin takana, näen mustan, auringossa välkähtävän konepellin, joka sysää alaruumiini pois tieltään.

Ja sitten näen asfaltilla oman varjoni, joka lähestyy hui-
maavan nopeasti.

Ääni, kuin munankuori iskettäisiin rikki posliinikupin reunaan.

Kipu täyttää koko pääni, se on pahempi kuin syvä, pistävä vihlaisu silloin kun haukkaa liikaa jäätelöä liian nopeasti.

Samassa ympärilläni on aivan hiljaista. Minä sulan, sulan maan sisään. Vajoan yhä syvemmälle ja yhä nopeammin, kuin valuisin mustaan suppilojärveen, joka on ollut piilossa asvaltinn pinnan alla.

Järven pimeästä syvyydestä katsoo jokin, kuin se odottaisi minua siellä. Ylläni on taivas. Se loittonee kauemmaksi, nousee ylös ja yhä ylemmäs.

Näen yläpuolellani tytön kasvot ja hänen oudon tutut, talvisen meren väriset silmänsä, jotka katsovat surullisina perääni, kun imeydyn kiveen. Hänen silmiensä tyttömeri sekoittuu minut peittävään järveen, ja sitten sekoitun järveen itsekin, täytyn vedellä.

Naisia ja miehiä tungeksii järven reunalle, he melkein peittävät viimeisen kaistaleen sinistä taivasta.

Kuulen heidän ajatuksensa päässäni.

Minillä ajanut nainen yritti vielä väistää.

Hän häikäistyi. Vastavalo häikäisi hänet. Hän ei nähnyt miestä.

Luulin hänen olevan humalassa, kun hän hoiperteli ajoradalle sillä tavalla.

Onko hän elossa?

Tunnistan pummin nuhjuisessa smokissa, hän työntää muita syrjään, ja hetken ajan näen taas taivaan, loputtoman kauniin taivaan.

Suljen silmäni. Lepään tässä hetken, ja sitten nousen ja jatkan matkaa, ehdin melkein ajoissa. Nimenhuudossa me tulemme vasta V:n kohdalla, Sam ja minä, isien ja poikien päivänä. V niin kuin Valentiner, hänen äitinsä sukunimi...

*Rakas isä,
me emme tunne toisiamme, mutta minun mielestäni meidän
pitäisi viimein tutustua. Jos olet samaa mieltä, tule 18. touko-
kuuta Colet Courtin isien ja poikien päivään. Se on poikakoulu
Barnesissa, aivan lähellä Thamesin rantaa. Odotan sinua pihalla.*

Samuel Noam Valentiner

Sam, minä tulen ihan kohta. Lepään vain hetken.

Joku nostaa silmäluomiani. Järven reuna on kaukana, kaukana yläpuolellani, ja mies huutaa minulle alas järvi-suppilon reunan yli. Hänellä on ambulanssimiehen haalari ja kultaiset aurinkolasit. Hän tuoksahtaa savulle.

Näen peilikuvani hänen kultasankaisten lasiensä linseissä, näen itseni ja katseeni, joka muuttuu taas tyhjäksi, lasittuu. Näen ambulanssimiehen ajatukset.

Ei hemmetti, hän ajattelee suppiloon. Älä nyt vain kuole. Ole kiltti, älä kuole.

Pitkä, kirkas ääni piirtää suoran viivan elämäni alle.

Ei vielä!

Ei vielä! On vielä liian varhaista!

On vielä

On

Pitkä ääni sammuu viimeiseen rummuniskuun.

Minä hyppään.